

SANT ISIDRE, PATRÓ DE LA PAGESIA

Avui, 15 de maig, molts de pagesos celebren com a patró el sant medieval de Castella que, segons una polida llegenda, s'aturava a pregar mentre dos àngels seguien llaurant la terra (una manera de dir-nos que pregària i feina són compatibles). Sant Isidre no procedeix del Madrid urbà que avui coneixem, sinó de l'ambient rural del segle XI. En la petita vila castellana, Isidre s'havia ben guanyat l'anomenada d'home feiner i honrat, i per açò el terratinent Juan de Vargas li confià el conreu de la seva hisenda. Jornaler agrícola, casat, Isidre solia assistir a missa abans de dirigir-se diligent al tornall de cada dia.

¿Té encara sentit celebrar el seu patronatge avui que la cultura rural ha estat, en bona part, substituïda per una cultura urbana i mediàtica omnipresent? Des que les labors del camp s'han mecanitzat i la producció agrícola i ramadera s'ha inserit en la dinàmica de la competitivitat industrial, el camp de la pagesia és avui molt diferent del camp de sant Isidre i del que coneixeria el Doctor Camps ara fa un segle. Francesc d'Albranca encapçala el seu treball de recerca folklòrica amb el nom de Déu, és a dir, amb el «senyal de la Creu i la invocació que a la pagesia de Menorca, són el primer introit de tots els treballs».

En la cultura rural, la dependència dels cicles naturals constituïa una mediació per connectar amb la voluntat providencial del Creador. El Gènesi ja recull, després del diluvi de Noè, el compromís de Déu amb la seva creació: «mentre duri la terra mai no faltaran sembres i collites, fred i calor, estiu i hivern, dies i nits». I si, com diu el nostre refrany, «quan Déu vol, s'ennivola i plou», només unes rogatives fetes amb fe podien d'alguna manera forçar la voluntat de Déu quan la sequera s'allargava massa. Avui, però, tenim un coneixement més precís dels ciclons i anticiclons que afavoreixen o dificulten la benefactora pluja, i sembla tenir poc sentit demanar a Déu la benedicció de la pluja en ple règim anticiclònic.

La mecanització hauria d'haver alleugerit els horaris laborals, però la pressió de la productivitat i del consum ha introduït en la nostra vida el valor de la sobreacceleració. La velocitat, base de les tecnologies modernes, produeix un «vertiginós augment dels ritmes humans» que repercuteixen en tota casta de relacions. A més dels seus innegables beneficis, la moderna tecnologia té un efecte negatiu en la manca de temps per a la reflexió, la pregària, la conversa. Diu el monjo Lluís Duch que «la desmesurada velocitat del nostre temps atempta d'una manera directa contra el silenci». I el silenci de l'escolta és del tot necessari per a plantejar-nos no solament programacions, sinó també qüestionar-nos el sentit d'allò que ens programam, i veure si el nostre quefer respon al pla de Déu i al bé comú de la societat present i futura.

Celebrem sant Isidre, i preguem-li que ens ajudi a trobar un sa equilibri entre feina i descans, productivitat i gratuïtat, explotació racional dels recursos i respecte al medi ambient, pregària i laboriositat. I que els urbanites no girem l'esquena al camp i als qui el treballen, ni ens oblidem de Déu que «vetla per la terra, la rega, l'enriqueix a mans plenes i beneeix el que hi germina».